

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เชื่อแต่ยังไม่ลงใจ

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๐๓๗ กิโลกรัม หลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมเพิ่มเข้าอีกจนกระทั่งถึงวันที่ ๒๗ ตุลา ได้ทองคำ ๕๕๐ กิโล ๑๐ บาท ๙๖ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ เป็นทองคำ ๑๑,๕๘๗ กิโล ๔๙ บาท ๘๕ สตางค์ ตั้งแต่เราเริ่มช่วยโลกมาปี ๔๐ แหะละ ปีเมืองไทยจะจมน เราได้พากันฟันตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ ทองคำก็ได้ตั้ง ๑๑,๕๘๗ กิโล ๔๙ บาท ๘๕ สตางค์ ทองคำที่เข้าคลังหลวง ส่วนดอลลาร์ได้เข้าเพียง ๑๐ ล้านสองแสนกว่า ก็คงไม่ได้เข้าอีกแล้วดอลลาร์

ดังที่เคยเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกัน คือตอนที่เราเทศน์ช่วยชาติเขาถวายปัจจัยมามากน้อยก็ออกช่วยโลกได้พอเป็นไป ทีนี้พอเราหยุดเทศน์การเงินเหล่านี้ก็ไม่มี แต่ความจำเป็นของโลกหมุนเข้ามาหาเรามีรอบตัวๆ แล้วเงินไทยช่วยเหลือไม่พอ จึงต้องเอาเงินดอลลาร์ออกมาช่วย ทีนี้ตกลงเงินดอลลาร์กับเงินไทยเลยไปด้วยกัน ออกช่วยโลก เว้นแต่ทองคำ ทองคำตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งสุดขีด เรียกว่าร้อยทั้งร้อยเลยไม่ให้แยกไปไหนเลย ทองคำเข้าคลังหลวงล้นๆ เวลานี้ทองคำเราที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๐๓๗ กิโลกรัม ไม่ใช่เล่นๆ นะ ได้เยอะอยู่ และหลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมอีก ๕๕๐ กิโล ๑๐ บาท ๙๖ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็น ๑๑,๕๘๗ กิโล ๔๓ บาท ๘๕ สตางค์

นี่เราอุตส่าห์พยายาม มันก็ได้ขึ้นมาๆ ก็ได้ทองคำตั้งเยอะนะคราวนี้ ตั้งหมื่นกว่ากิโล ๑๑,๐๓๗ กิโลกรัม ที่เข้าคลังหลวงของเรา แล้วสมบัติต่างๆ ที่เราพาพี่น้องทั้งหลายนำเข้าสู่คลังหลวงนั้น ผู้จัดการพิจารณาทางคลังหลวงก็มี จะแยกแยะเงินหรือทองคำอะไรไปทางไหนๆ นี้ ต้องผ่านมหาเราก่อน นั่น แต่ก่อนเขามีอะไรเขาก็ออกของเขาไปเรื่อยๆ เพราะเราไม่ได้เกี่ยวข้องแต่ก่อน ทีนี้พอเราเข้าไปเกี่ยวข้อง หาสสมบัติเข้าสู่คลังหลวงซึ่งเป็นจุดศูนย์กลาง ทางโน้นที่จะปฏิบัติต่อสมบัติเหล่านี้ต้องได้ปรึกษาหารือกับเรา จะทำสู่มสู่มหาไม่ได้ แน่ มันก็มีแปลกๆ กันอยู่นั้นใช้ไหมละ แต่ก่อนเขาไม่ต้องมาถาม เดียวนี้ไม่ถามไม่ได้ ทางนี้ค้ำไปก่อนแล้ว

วันนี้อาติศย์ที่ ๒๘ คือถ้าเป็นเสาร์อาทิตย์ เราไม่ได้ไปโรงพยาบาล จันทรังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ นี่ไปทุกวัน จันทรังคารไปโรงนี้ อังคารโรงนั้น พุธ พฤหัส ศุกร์ ไปอาติศย์หนึ่งห้าโรง ที่เราไปส่งให้ ส่วนที่เขามารับที่นี้ เขาก็มารับเอง ไม่ว่าใกล้ว่าไกล เราจัดไว้เรียบร้อยแล้วในโกดังเต็มอยู่นั้น จังหวัดไหนมาได้ทั้งนั้น ถ้ามาไกลก็ให้เป็นพิเศษ

ถ้าใกล้หรือธรรมดาทั่วๆ ไปก็ให้ธรรมดา กำหนดมีพิเศษก็คือ เช่นอย่างทางด้านทิศเหนือก็อุตรดิตถ์ ทางนั้นก็ตั้งแต่ยโสธร โคราช เขตนั้นเข้ามานี้ ให้เป็นพิเศษๆ ใกล้กว่านั้นยิ่งให้มากกว่านั้น ให้พิเศษๆ ส่วนใกล้เข้ามานี้ก็ให้ธรรมดา คือให้อย่างสม่ำเสมอ วันนีวนอาทิตย์เราไม่ได้ไปโรงพยาบาล ๒๗-๒๘ วันเสาร์อาทิตย์ ไม่ได้ไป ส่วนมากไปตามวัด ไปตามวัดก็เอาของใส่รถเต็ม เทปี่ะเลย ไม่ใช่ไปเอา ไปให้ทั้งนั้นๆ ไปที่ไหนให้ๆ เรื่อยๆ

ระยะที่ช่วยชาติคราวนี้ ธรรมะได้มีโอกาสไหลเข้าสู่จิตใจของประชาชนชาวพุทธเราบ้างพอประมาณ ตามที่เราคิดไว้ไม่ผิด คือว่าจะออกช่วยชาติ โลกทั้งหลายจะมองแต่ด้านวัตถุ เขาไม่เคยสนใจมองเรื่องอรรถเรื่องธรรมละ แต่เรามองพุ่งเข้าไปหาธรรม ในคราวนี้ธรรมจะได้เข้าสู่จิตใจคนบ้างพอประมาณ แน่ ส่วนสมบัติจะเข้ามาอย่างน้อยใครก็ทราบกัน สำหรับธรรมนั้นจะเข้าสู่จิตใจ คนไม่ค่อยได้คิดและไม่ได้คิด เราคิดแล้ว จุดนี้ก็จริงๆ การช่วยชาติคราวนี้ ธรรมะได้ออกช่วยโลกทั่วประเทศไทยเรา เฉพาะวิทยุตั้งร้อยแห่งนะ ออกทั่วประเทศ รวมแล้วเป็นร้อยกว่าแห่ง ธรรมะเข้าสู่จิตใจประชาชน

ธรรมะในตำรากับธรรมะจากภาคปฏิบัตินี้ต่างกันอยู่มาก ไม่ใช่ธรรมดา ต่างกันมากทีเดียว เราจะทราบได้ชัดก็คือว่า เรียนเราก็เรียน ปฏิบัติเราก็ปฏิบัติ ได้สัมผัสทั้งฝ่ายปริยัติ ฝ่ายปฏิบัติ จึงพูดได้ไม่สงสัย ภาคปฏิบัตินี้รู้เห็นขึ้นจุดใด ๆ เรื่องใด ๆ นี้ ทั้งรู้ทั้งเห็น ทั้งเป็นเจ้าของด้วย เป็นเจ้าของของธรรมประเภทนั้น ๆ ที่ปรากฏขึ้นในใจ ส่วนการศึกษาเล่าเรียนเรามีแต่ความจำเป็นภาคพื้นของทางภาคปฏิบัติ เรียนจำได้แล้วให้ออกปฏิบัติ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ท่านว่าไว้ ปริยัติคือการศึกษาเล่าเรียน นั้นเรียกว่าแบบแปลนแผนผัง ปฏิบัติคือดำเนินตามที่เรียนมา เอาแปลนออกมาวาง ปลุกปั้นสร้างเรือนเข้าปลุกขึ้นมา ปฏิเวธก็เห็นผลของการก่อสร้างผลงานของตนเป็นลำดับจนสมบูรณ์แบบจากการก่อสร้าง นั้น ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ จึงแยกกันไม่ออก

เราเรียนเฉยๆ เอาความจำเป็นเป็นมรรคเป็นผลมาโหม้อวด ดีไม่ดีมาเยอหยิ่ง จงท่องว่าเรียนได้ชั้นนั้นชั้นนี้ยิ่งแล้ว คนผู้นั้นเร็วกว่าคนที่เขาไม่ได้เรียนเสียอีก เขาไม่ได้เรียนเขาไม่ได้มีอะไรเยอหยิ่งจงท่อง ตัวเรียนมาได้เพียงความจำเอามาโหม้อวด เขา มาเยอหยิ่งจงท่องใช้ไม่ได้เลย เพราะการเรียนนี้มีความจำเท่านั้น ไม่ได้เป็นสมบัติของตัวเอง การปฏิบัติ ผลออกจากปฏิบัตินี้รู้ด้วยเห็นด้วย เป็นสมบัติของตัวเอง นี่เป็นสมบัติของตนโดยแท้จากภาคปฏิบัติ ที่สืบเนื่องมาจากปริยัติเป็นแบบแปลนแผนผัง เอาปริยัติออกมาวางแล้วปฏิบัติตามนั้น ปฏิเวธคือผลของงานก็ปรากฏขึ้นมา

การปฏิบัติธรรม ผู้ไม่เคยปฏิบัติ อย่างน้อยก็ไม่ทราบผลของการปฏิบัติว่าเป็นอย่างไร ก็จะเอาแต่ความจดความจำเป็นมรรคเป็นผล มาเป็นตัวเป็นตน ใช้ไม่ได้

ต้องเอาภาคปฏิบัติออกแจ่งกัน เอาปริยัติออกมาปฏิบัติตามนั้น ผลเกิดขึ้นจากการปฏิบัติ เช่นเรานั่งสมาธิภาวนาเป็นยังไง จิตมีความสงบร่มเย็น รู้หายบละเอียดลึกตื่นหรือกว้างแคบขนาดไหน มันจะบอกขึ้นรู้ขึ้นภายในใจ นี่เรียกว่าภาคปฏิบัติ ผลเกิดขึ้นอย่างนี้ ปริยัติเราได้ศึกษามาแล้ว ปฏิบัติทำลงไปผลก็ปรากฏขึ้นมา ที่นี้คำว่าภาวเวทีกู้ผลของงานตัวเองจากการปฏิบัติมีจิตตภาวนา เป็นต้น ไปเรื่อย ๆ ทีเดียว

ธรรมะจึงคงเส้นคงวาหนาแน่นอยู่ตลอดเวลา เป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วตลอดมา นี่คือพุทธศาสนา เอาไปปฏิบัติซิ มรรคผลนิพพานได้ยินแต่ชื่อแต่นามเจ้าของไม่ปฏิบัติจะหามรรคผลนิพพานมาเป็นสมบัติของตัวเองได้ยังไง ต้องออกปฏิบัติเมื่อออกปฏิบัติมากน้อยผลงานจะปรากฏขึ้นมาๆ นี่มันก็ไปสัมผัสที่เราบวชใหม่ๆ คือเวลาเราไปเป็นนาคอยู่วัดโยธานิมิตร ท่านพระครูท่านออกเดินจงกรมตอนเช้า ท่านออกเดินจงกรมราวตี ๔ หรือจวนตี ๕ ท่านออกเดินจงกรม ท่านเอาผ้าสังฆาฏิไปพร้อมเพราะท่านจะอยู่ปราศจากไตรจีวรไม่ได้

ท่านเดินจงกรม เราไปเป็นนาคเราก็สังเกตท่าน เพราะท่านนอนในโบสถ์ ช่างหลังโบสถ์คือหลังพระประธาน ปล่อยให้พวกเรานอนอยู่หน้าโบสถ์บ้าง ในบริเวณโบสถ์ข้างหน้าบ้าง เวลาท่านออกไปเดินจงกรมเราสังเกตดู เราไม่รู้ประสีประสาอะไรนี้ ไปเป็นนาคจะบวช เห็นท่านเดินจงกรมกลับไปกลับมา พอบวชแล้วก็อยากภาวนาจะทำยังไง ท่านก็สอน ให้ภาวนาพุทโธแหละ เราก็เอาพุทโธ ท่านว่านั่น ท่านสอน เราจึงได้ภาวนาตั้งแต่นั้นมาเรื่อยๆ

เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี ตั้งใจเรียนจริงๆ ๗ ปี พอหยุดจากนั้นก็เข้าป่าเลย เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปีนี้ได้รับความอัศจรรย์จากการภาวนา ๓ หน ที่เราไม่เคยรู้เคยเห็นเคยเป็นแต่มาเป็นขึ้นอย่างไม่คาดไม่คิดนี่มันอัศจรรย์มากนะ โถ จิตรวม มันตื่นตื่นว่างั้นเถอะนะ จิตรวมนี้ขาดหมดเลย เหลือแต่จิตดวงที่อัศจรรย์ เหมือนอย่างเกาะเล็กๆ อยู่ท่ามกลางมหาสมุทร จิตดวงนี้เหมือนอยู่ท่ามกลางของสมมุติทั้งหลาย มันอัศจรรย์ นี่ละบวชใหม่ๆ ไปภาวนา นี่เป็นครั้งแรกที่เราได้เห็นความอัศจรรย์ภายในจิตจากการภาวนาจากนั้นก็เอาใหญ่เลย ไม่ได้ ก็มันไปคาดเอาแต่ผลที่ได้มาแล้ว ปัจจุบันมันไม่สนใจ มันจะเอาอย่างนั้นๆ มันก็ไม่ได้ เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี จิตรวมอย่างนี้ ๓ หน

นั่นละที่ฝังลึกเป็นนอจลศรัทธา ไม่หวั่นไหว เชื่อมั่นในผลที่ปรากฏว่าจะเขยิบหรือคืบหน้าต่อไปจนถึงมรรคผลนิพพานได้จากนี้ จับอันนี้ไว้ พอออกปฏิบัติแล้วเอาใหญ่เลย ได้อย่างง่า จากกรุงเทพฯก็มาจำพรรษาที่อำเภอจักราช โคราช เร่งความเพียรเต็มเม็ดเต็มหน่วย พอออกพรรษาแล้วก็รับมาหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่อยู่วัดโนนนิเวศน์ ท่านเจ้าคุณอุปัชฌาย์นิมนต์ท่านมาจากเชียงใหม่ ท่านก็มาให้ มาจำพรรษาให้ ๒ พรรษา ธิ

มาหาท่านไม่ทัน ท่านไปสกลนครเสียก่อน หวดหวิด สองสามวัน ท่านไปก่อนสองสามวันเรามา เราก็ตามไปที่หลังไปหาท่าน

ที่ซบซันที่ท่านแผดเสียงขึ้นเวลาเสียบๆ มีดๆ เราไปมีดๆ ให้โยมเขาบอกทาง เขาก็เดินไปบอกทาง นี่ละให้ไปทางเส้นนี้ทางคนเดินป่าบุกป่าไป ไปตามนี้จะถึงวัดเลย เพราะวัดเพิ่งสร้างใหม่ถนนหนทางอะไรก็ไม่มี เราก็คงไป นั้นละไปหาท่านไปมีดๆ เสียงท่านแผดขึ้นมา เราไปก็เดินเถ่อตุลาตูกฎิ กุฎิเล็กๆ แล้วมีศาลาหลังหนึ่ง ใครมานี่ ท่านว่างั้น ท่านเดินจงกรมอยู่ข้างศาลา ท่านพักในกั้นห้องศาลา พักอยู่นั้น ท่านออกมาเดินจงกรม เราบอกว่ากระผม ผมๆ ขึ้นเลย โอ๊ย เอาใหญ่เลย ถึงใจนะละ เป็นผลบวกตลอด ท่านแผดเสียงขึ้น อันผมๆ นี่ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน หากที่ค้ำไม่ได้เลย โอ๊ย ทำไม่ถึงพูดถูกเอาหนักหนา

แทนที่จะเป็นผลลบกลัวท่าน สะทกสะท้านหัวโนไม่นะ มันพุ่งต่อธรรมที่ท่านพูดว่าจริง ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน ท่านว่างั้น ค้ำชิวใครอยากค้ำ ทางนี้ก็พลิกใหม่ กระผมชื่อพระมหาบัว ว่างั้นนะ เออ ต้องว่างั้นชิว ที่นี้ท่านแหะละ อันนี้ผมๆ ตั้งแต่เด็กมันก็มีผม เอาอีกแหละ ก็ถูกจริงๆ เด็กมันก็มีผมใช้ไหม ท่านขึ้นไปจุดตะเกียงไปสะเล็กๆ พระก็ปั๊บปั๊บมาได้ยินเสียงท่านแผดใส่เรา เสียบๆ มีดๆ พระก็เดินจงกรมอยู่เสียบๆ นี่ละเป็นความตั้งใจสุดซัดละ มุ่งจะเอามรรคผลนิพพาน ขอให้ท่านผู้ใดมายืนยันเรื่องมรรคผลนิพพานว่ามีอยู่ เราจะเอาตายเข้าว่าเลยเพื่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียว

ก็คิดเห็นแต่หลวงปู่มั่นที่ปรากฏชื่อลือนามมาตั้งแต่เราเป็นเด็ก บึงหาท่าน ท่านก็ต้อนรับอย่างเต็มเหนี่ยว เหมือนที่ท่านเอาเรดาร์จับไว้เลย เสียงท่านแผดเปรี้ยวๆ ขึ้นไปท่านก็เทศน์เลย ท่านมาหาอะไร ไล่เบียดเข้าไป เราก็อึ้งอย่างถึงใจ พอเสร็จแล้วก็ นั่งที่เขียนไว้เข้ากันได้ ท่านสอนว่า ท่านก็เรียนมาพอสมควรจนเป็นมหา พูดกับเราเวลาเทศน์ไม่ได้เหมือนพูดอย่างนี้ นี่เอาใจความพอเหมาะสมควรออกมา ออย่าว่าผมประมาทธรรมะพระพุทธเจ้านะ ให้ยกบูชาไว้ก่อน เวลานี้ยังไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร ให้ท่านออกปฏิบัติ ธรรมะฝ่ายปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งเข้าประสานกัน เวลานั้นเอาไว้ไม่อยู่ คือปริยัติกับปฏิบัติเอาไว้ไม่อยู่ มันจะวิ่งประสานกัน ท่านว่าเราไม่ลืมเลย

ให้เร่งทางด้านปฏิบัติ แล้วธรรมะทั้งหลายนี้ที่ท่านเรียนมาจะวิ่งเข้าประสานกันกับทางด้านปฏิบัติ จะเป็นผลอย่างกว้างขวางลึกซึ้ง ท่านว่า เราจำไม่ลืมนะ จากนั้นมาก็ฟัดใหญ่เลย เพราะนิสัยนี้เป็นนิสัยที่ผาดโผนโจนทะยานมากอยู่ เอาจริงเอาจัง ตั้งแต่ท่านใส่เราขึ้นท่านยังต้องรังเอาไว้ คือมันผาดโผน ทำอะไรมันผาดโผนท่านต้องมีรังเอาไว้เสมอกับเรา เพราะฉะนั้นท่านพูดอะไรกับเราท่านต้องจริงทุกอย่าง เพราะท่านรู้

นิสัย พุดธรรมดาๆ เหมือนพอกับลูกพุดกัน พอพูดเรื่องอรรถธรรมนี้ผางขึ้นเลยทันที ไม่มีคำว่าอ่อนข้อ ขึ้นเดี๋ยวนั้นเหมือนฟ้าถล่มเลย เปรี้ยวๆ

ท่านรู้ว่าเราเป็นคนนิสัยจริงจัง เอาใหญ่เลยละ จากนั้นมาออกปฏิบัติ ๙ ปี เอาจริงเอาจังมากทีเดียว เหมือนตกรกทั้งเป็น ไปคนเดียว ท่านก็ไม่ห้าม ไปเที่ยวกรรมฐานคนเดียวท่านไม่ห้าม นอกนั้นท่านว่าทั้งนั้นแหละ พอมาลาที่ละสององค์บ้าง สามองค์บ้าง มาลา เหา ขึ้นทันทีเลย ตั้งแต่อยู่นั้นมันตกรกต่อหน้าต่อตาให้เห็นอยู่นี้ ออกไปนี่มันจะไปตกรกหลุมไหนล่ะ เพียงเท่านั้นใครจะกล้าไปล่ะ มันก็หมอบหยุด แต่เราลาท่าน ท่านถามไปกี่องค์ ไปองค์เดียว เอ้อ ขึ้นทันทีนะ ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่าน ท่านวางนั้นนะกับเรา เราก็ไปแต่องค์เดียว

ไปองค์เดียวมันเอาจริง ๆ นะ ป่าช้าคือความตายอยู่กับเรา เป็นตายก็พิดกัน ใหญ่โต มหาท่านที่โรมีแต่หนังห่อกระดูก ๆ คือไม่มีเนื้อ เพราะความทรمانมาก ฝึกมาก ข้านี้อดมากทีเดียว คือการอดอาหารนี้ภาวนาดี สติดี เพราะฉะนั้นมันถึงหนักทางการอดอาหาร จนกระทั่งท้องเสียเรา ภาวนาเอาจริงเอาจัง จากนั้นมาก็เร่งเรื่อย ๆ พอถึงระยะที่ท่านเริ่มป่วย อันนั้นจิตของเราเริ่มขึ้นภาวนามยปัญญาแล้ว สติปัญญาภาวนาโดยอัตโนมัติแล้ว หมุนแล้ว ท่านก็เริ่มป่วย จิตของเราก็เริ่มหมุน หมุนตั้งแต่ท่านยังไม่ป่วย ก็ได้กราบเรียนธรรมะท่าน ปัญหาทางปฏิบัติเรื่อยมา

ที่นี้พอกันหนักเข้าเราก็หนักทางนี้ ท่านหนักทางธาตุทางชั้นการเป็นการตาย เราหนักทางจิตใจ ระหว่างกิเลสกับธรรมพิดกัน วิ่งออกจากทางจกรมก็มาหาท่าน ออกจากท่านก็เข้าทางจกรม หนัก ปีนี่ปีนีหนักมากอยู่ ท่านหนักทางธาตุชั้น เราหนักทางจิตใจ ระหว่างกิเลสกับธรรมพิดกันโดยอัตโนมัติไม่มีหยุดมีขยับเลย บทเวลาธรรมะมีกำลังออกนี้ฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ แต่ก่อนเราไม่เคยคิดว่าอัตโนมัติ ๆ อะไร แต่เวลาธรรมะมีกำลังแล้วออกฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัตินะ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนมันจะหมุนของมันตลอดเวลาฆ่ากิเลส

ที่นี้มันก็ย้อนไปเห็นเรื่องของกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติ เหมือนกันกับธรรมที่ตามฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติเวลานี้ นั้น มันก็จับได้ คือแต่ก่อนกิเลสมันเป็นอัตโนมัติ ทำงานอยู่บนหัวใจสัตว์ตลอดเวลา เราก็ไม่ได้คิด แต่เวลาธรรมะมีกำลังกล้าแข็งขึ้นมาแล้ว มันฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ มันจึงได้เอามาตอบรับกัน ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ก็เป็นอัตโนมัติอย่างนี้ แต่เวลาธรรมะมีกำลังฆ่ากิเลสก็เป็นอัตโนมัติอย่างนี้ เหมือนกัน ที่นี้จับมาเทียบได้แล้ว จากนั้นมันก็หมุนเลยเทียว

กิเลสตัวไหนโผล่ขึ้นมาไม่ได้ ถ้าลงสติปัญญาเป็นอัตโนมัติแล้วกิเลสโผล่ขึ้นมาไม่ได้ ขาดสะบั้น ๆ เลย การปฏิบัติให้มันเห็นอย่างนั้นชิมันถึงพุดได้ เราไม่เคยสะทก

สะท้อน ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดสะท้อนที่ไหน นอกจากไปที่ไหนที่หูหนวกตาบอดก็บอดไปกับเขาเสีย เขาบอดเราก็บอด เขาหนวกเราก็หนวกไปเสีย ถ้าถึงสถานที่มันควรจะมีออกมันจะผางของมันออกทันทีเลย อย่างนั้นละครระเกิดภายในใจ เวลาธรรมเกิดภายในใจเกิดตลอด เหมือนกิเลสเกิดภายในใจเกิดตลอด แต่เวลาธรรมมีกำลังกล้าแล้ว ธรรมะเกิดตลอด กิเลสดับไปตลอด ๆ เอาเสียจนกระทั่งมันสิ้นเสียเลย เราก็ไม่ลืม

อย่างเมื่อวานนี้ท่านแบน วัดดอยธรรมเจดีย์มา เป็นวัดที่ฟังสึกมากสำหรับเรา เวลาไปได้ความอัศจรรย์ขั้นแรกก็ไปได้อยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ ไปอัศจรรย์ตัวเอง คือตอนนั้นจิตมันว่างหมด พิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา สิ่งนั้นสิ่งนี้ อสุภะอสุภังไม่มี มันผ่านหมดแล้ว มีแต่จิตว่าง ๆ จิตมันก็ยิ่งหมุนใหญ่แล้วว่างไปหมด อัศจรรย์จิตตัวเองก็ไปอัศจรรย์อยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ อัศจรรย์สุดท้ายก็ไปอัศจรรย์ที่นั่นอีกเหมือนกัน วัดดอยธรรมเจดีย์

นี่พูดถึงเรื่องการฆ่ากิเลส เมื่อธรรมมีกำลังแล้วฆ่ากิเลสได้อัตโนมัตินเหมือนกัน แต่เวลากิเลสมีกำลังมันฆ่าเราทำลายเราทรมานเราโดยอัตโนมัติเหมือนกัน อยู่ที่ไหนก็กิเลสทำงาน ๆ บางทีนอนไม่หลับเพราะความคิดมากยุ่งมาก กิเลสมาก ครั้นเวลาธรรมมีกำลังมากถึงขั้นที่นอนไม่หลับก็ไม่หลับเหมือนกันอีกแหละ มันพัดกับกิเลส เพลิน ไม่มีการหลับการนอน พอก้าวขาลงทางจงกรมเท่านั้นไม่รู้จักขึ้นนะ ไม่รู้จักหยุด จนก้าวขาไม่ออก มันเป็นของมันเอง มันจะหมุนของมันตลอดเวลาเลย ไม่มีกลางวันกลางคืน ไม่มีเช้าสายบ่ายเย็นถ้าลงได้ก้าวขาลงทางจงกรม จนกระทั่งก้าวขาไม่ออก คือมันหมดกำลังก็หยุดเสีย นั่น ก้าวขาไม่ออกแล้ว เมื่อเห็นใหม่ นี่ละความเพียรกล้า มันเป็นเอง หมุนตลอดเลยเทียว

อย่างพระโสณะท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เราก็อ่านในตำรามิ เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก ความเชื่อก็เชื่อแต่ยังไม่ลงใจนัก ท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกเราก็ฟังไปเป็นธรรมดา พอมาถึงวาระของเราเข้ามันเป็นที่นี่ เอละรับกันเลย ยอมรับ คือพอได้ลงทางจงกรมแล้วไม่รู้จักขึ้น ไม่รู้จักออก จนกระทั่งก้าวขาไม่ออกหมดกำลังแล้วถึงจะออกคือความเพียรมันหมุนของมันอยู่ตลอดเวลา กลางคืนก็ไม่นอน ต้องบังคับให้นอนด้วยพุทโธ เวลาจะหลับจะนอนจะพักจิตให้เป็นสมาธิสงบ พักงานการค้นคว้าพิจารณาต่างๆ เรียกว่างาน ต้องมาพักทางพุทโธ

พุทโธถึยิบ ให้อยู่นี้ จิตสงบแนว พักสมาธิ จิตสงบแนวลงไปพักอยู่นั้นแล้วจะให้หลับก็หลับตอนนั้นได้ ถ้าจากนั้นแล้วมันไม่หลับนะ สติปัญญามันหมุนขนาดนั้นละ เอาจนกิเลสมันสิ้นเสียลงหมดแล้ว ที่นี้ความพากความเพียร สติปัญญา มหาสติมหาปัญญา

เป็นเครื่องมือฆ่ากิเลส ระวังตัวลงเอง ไม่ต้องบอกระงับเอง เป็นอย่างนั้นละ อันนี้เมื่อเราผ่านมาหมดแล้วมันก็พูดได้ซิ สิ่งเหล่านี้เราผ่านหมดแล้ว เราทำแล้วทั้งนั้น ผ่านหมด อันนี้ก็ไปเป็นอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ วัดดอยธรรมเจดีย์จึงเป็นวัดที่สำคัญ ฝังลึกกับเรา ที่อัครรรยมาก ตอนเช้ามีด ตี ๔ ตี ๕ เราเดินจงกรมอยู่ด้านตะวันตกวัดดอยธรรมเจดีย์ จิตมันสว่างไสว มันว่างครอบไปหมดเลย ก็มาอัครรรยตัวเอง ว่าจิตของเรา ทำไมมันถึงอัครรรยนักหนา ว่างก็ว่างเสียเหลือประมาณ อัครรรยตัวเอง

พระธรรมท่านก็เตือนตรงนั้น แต่เราจับไม่ได้ กลับมาก็มาปลงที่นั่นละ ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ ขึ้นไปที่นั่น เผาศพพ่อแม่ครูจารย์มันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์เดือนสาม ออกจากนั้นดูเหมือนไปทางด้านจังหวัดหนองคาย เข้าไปอำเภอสรีเชียงใหม่ แต่ก่อนยังไม่มีอำเภอนะ อำเภอสรีเชียงใหม่ไม่มี มีแต่อำเภอท่าบ่อเท่านั้น อำเภอสรีเชียงใหม่ยังไม่มี เราผ่านเข้าไปทางนั้น ไปภูพาน เดือนห้าต่อเดือนหกก็กลับไปวัดดอยธรรมเจดีย์ ไปม้วนเสื่อกันกับกิเลสสองที่ตรงนั้น สามเดือน กลับไปจากนั้นมาที่นี้ก็มันก็ว่างหมดเลย จะให้ว่าไง

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว มันไม่ชอบแต่พวกเรา ท่านว่าให้ขยัน มันก็ขี้เกียจเสีย เนอะ ท่านชี้เข้าทางจงกรม มันก็ขี้เข้าเสื่อเข้าหมอนเสีย ถ้าว่าก้มหน้าอยู่ มันก้มหน้าอะไร โอ้ เย็บเสื่อเย็บหมอนขาด นอนไม่ตื่นไปเสีย อย่างนั้นซี ถึงเวลาเสื่อหมอนห่างไม่ต้องบอก มันไม่อยากจะหลับอยากนอนละ ที่ว่าพระโสณะ ประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตก เชื้อ ลงใต้ลงทางจงกรมแล้ว เดินตลอดเลย กลางคืนก็ตามกลางวันก็ตาม มันเดินอยู่ตลอดว่าไง มันจะไม่แตกได้ไงฝ่าเท้าเนะ เราก็มาเห็นเราเอง พอเดินก้าวขาไม่ออก เหนื่อยแล้วก็ขึ้นมา นั่ง ออกร้อนฝ่าเท้า เหมือนไฟลนนะ ออกร้อน ได้จับฝ่าเท้ามาดู เราไม่ลืมนะ

เอ้ ฝ่าเท้าแตกเหวอ เอาฝ่าเท้ามาดูก็ไม่เห็นแตก เราเลยเอามือลูบฝ่าเท้า โอ๊ย มันเสียว มันจะเข้าถึงเนื้อ คือหนังมันบางมากแล้ว มันจะเข้าถึงเนื้อ นั่นละพอเข้าถึงเนื้อเมื่อไร เรียกว่าฝ่าเท้าแตก มันไม่ได้แตกอย่างนั้นนะ มันทะลุเข้าไปถึงเนื้อต่างหาก พอเข้าถึงนี้ โถ นี่มันจะแตกนะนี่นะว่างั้น มันเสียว พอลูบนี้เสียว เจ็บ ถ้านานกว่านั้นแตกแต่นี้กิเลสมันแตกเสียก่อน ฝ่าเท้าเลยไม่แตก พระโสณะ กิเลสยังไม่แตก ฝ่าเท้าแตกก่อน เอ้า พุดยันกันเลย เอาธรรมต่อธรรมพุดกัน จะเป็นไรไป มีสูงมีต่ำที่ไหน ธรรมเป็นของจริง พุดได้ด้วยกัน ที่นี้พอมมาถึงนี้แล้ว ฝ่าเท้ามันก็จะแตก เรามาลูบดู โอ๊ย เสียว ทั้งเจ็บทั้งเสียว มันยังไม่แตก คือมันยังไม่ทะลุถึงเนื้อ

ที่ท่านว่าฝ่าเท้าแตก คือหนังหยาบมันทะลุเข้าไปๆ จนกระทั่งถึงเนื้อ พอถึงเนื้อเมื่อไหร่เรียกว่าฝ่าเท้าแตก อันนี้ยังไม่ถึง พอลูบอย่างนี้มันเสียวแปลบๆ ทั้งเจ็บนี่จวน

จะแตกแล้ว พอดีกิเลสขาดสะบั้นไปเสียก่อน แตกเสียก่อน ฝ่าเท้าจึงยังไม่แตก ไม่จันแตกแน่นอน เชื่อ แน่ เชื่อพระโสณะ ไม่เชื่อได้ไง ถ้างงได้ลงทางจงกรม มันรู้จักขึ้นเมื่อไหร่ ไม่รู้จักออก ไม่รู้จักขึ้นนะ ความเพียร ธรรมะนี้เต็มตลอดนะ เพลินตลอดเลย หมุนตัวๆ นี่ละความเพียรกล้า หมุนตัวไปเอง ถ้ามันยังไม่ได้ที่ได้ทางนะ ลากเข้าทางจงกรม มันก็ดันเข้ามาหาเสื่อหาหมอน เข้าใจไหม แต่เวลามันได้ที่ได้ทางแล้ว โห้ย มันไม่อยากจะสนใจกับเสื่อกับหมอน กลางคืนมันนอนไม่หลับ กลางวันยังจะนอนไม่หลับอีก มันหมุนของมัน นั่น เรื่องความพากเพียรเป็นอย่างนั้นละ

เหล่านี้เราผ่านมาหมดแล้ว ถึงได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เอาเสียจนกระทั่งขาดสะบั้นไปหมดกิเลส ฝ่าเท้าก็เลยไม่แตก เป็นแต่เพียงว่าเสียวๆ ถ้านานกว่านั้นจะแตก ฝ่าเท้า นี่กิเลสแตกเสียก่อน พอกิเลสแตกแล้วก็เรียกว่า วุสิต์ พรหมจรรย์ กตกรณีย์ เสร็จงาน พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว สิ่งที่เราทำได้ทำเรียบร้อย ควรทำก็คือฆ่ากิเลสนั่นเอง ได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิจอื่นที่จะทำให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี ไม่มีอะไรที่จะยิ่งกว่างานฆ่ากิเลส งานฆ่ากิเลสเป็นงานที่หนักมากที่สุดเลย พอฆ่ากิเลสเสร็จแล้ว หมดงาน วุสิต์ อยู่ที่ไหนท่านก็ไม่ได้ฆ่ากิเลส หมดไปเลย วุสิต์ พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว คือการประพฤติปฏิบัติธรรมแก่กิเลสได้สิ้นสุดลงไปแล้ว

เรื่องการปฏิบัติ ถ้ามันรับกันแล้ว สดๆ ร้อนๆ นะ อย่างพระโสณะท่านว่าเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เราก็อิงธรรมดๆ ไม่ได้หนักแน่นอะไรนัก พอความเพียรของเราก้าวเข้าไปๆ ถึงขั้นฝ่าเท้าจะแตก มันออกร้อนเป็นประมาณ มานั่งแล้วก็มันออกร้อนเหมือนไฟลน เราก็อ เอ้ ฝ่าเท้าแตกหรือ มาดูก็ไม่แตก พอเอามือลูบดู โอ้ย เสียวๆ แพลบๆ เจ็บ นี่ละถ้าออกจากนี้แล้ว มันจะทะลุถึงเนื้อเรียกว่าฝ่าเท้าแตก ของเรายังไม่แตก ไม่แตกก็เป็นพยานกันได้แล้ว นั่น คือมันหมุนความเพียรไม่หยุด มันแตกได้

พูดให้บรรดาพี่น้องชาวพุทธเราฟัง เราพูดอีก พูดอย่างย่นตัว ไม่มีสองที่จะเคลื่อนคลาดจากหลักความจริงที่ปฏิบัติมา ไม่มี เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าพูดทุกอย่าง ขอให้รู้พระพุทธเจ้าใครไปบอกท่าน ตรัสรู้ดวงขึ้นมาเป็นศาสดาเอกแล้ว นั่น สวาง ตรัสรู้ปั้งขึ้นมาก็เป็นสรณะของโลกได้แล้ว นั่น อันนี้ขอให้มันเป็นขึ้นในใจ สรณะของเจ้าของก็ปั้งขึ้นมาพร้อมกันกับเป็นสรณะของโลกขึ้นในขณะเดียวกันเลย ขอให้มันเป็น มันไม่เป็นมันจึงจิตจึงชืด นิพพานอยู่ที่ไหนไม่รู้ บางรายก็ว่ามรรคผลนิพพานไม่มี มีแต่เสื่อแต่หมอน แล้วก็ปฏิเสธ รับเสื่อหมอนว่าเป็นของดีแทนมรรคผลนิพพานไปเสีย นี่ละกิเลสหนาๆ เป็นอย่างนั้นละ เอาละพอ ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ